

Không Hối

Contents

Không Hối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11

Không Hối

Giới thiệu

Từ khi còn nhỏ thì đã bị cha mẹ bỏ rơi không ai yêu thương nhờ người đó thương xót đùm bọc mà một lần lại được sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-hoi>

1. Chương 1

Kinh thành ồn ào náo nhiệt hôm nay lại từng bừng phần khởi hơn mọi ngày, có ai không biết hôm nay là ngày con trai của thừa tướng đại nhân Từ Nam được chỉ hôn với công chúa Bích Vân người mà đương kim thánh thượng yêu quý nhất lại có mẹ là hoàng hậu đương triều có thể nói phủ thừa tướng từ nay có thể một tay che trời tiền đồ của Tiều Nam rộng mở không ai bằng. Thánh chỉ ban hôn vừa được ban ra thì từ khắp nơi trong kinh thành đều hân hoan vui mừng vì nghe nói lễ đưa dâu của hoàng gia lần này đặc biệt long trọng không chỉ có tất cả quan viên từ lục phẩm trở lên đều được tham dự mà dân chúng cũng được hưởng lây. Nên trong kinh thành đã sớm sôi sục bừng bừng khí thế những người ở vùng lân cận đều lục đục rủ nhau đi xem náo nhiệt.

Tin tức lan xa, đến tận căn nhà nhỏ trong một thị trấn ở ngoại ô kinh thành. Căn nhà nhỏ được lập bằng trúc xanh mát quanh quẩn mùi thơm thanh nhã, hai tiểu viện bằng trúc tinh xảo khéo léo nối với nhau qua dãy hành lang quần những dây leo nhỏ nhắn mọc đầy hoa cùng quay mặt ra một mảnh sân nhỏ tạo nên không gian ấm áp quen thuộc nơi vùng quê. Vây quanh nhà là một tầng hàng rào thấp để phòng những con vật nhỏ chạy vào. Ngoài ra còn có thêm một mảnh vườn nhỏ trồng một ít rau xanh mướt đầy sức sống cùng một gốc cây đại thụ lâu năm tỏa tán xum xuê” dưới gốc là một bộ bàn ghế bằng đá. Khung cảnh an bình, thanh thản.

Bỗng trong gian nhà truyền ra tiếng ho khan dữ dội.

- Khụ.... khụ..... khụ....

-Công tử người uống thuốc đi cho chóng khỏi...mau công tử còn nóng đó. __ Ngay sau đó là tiếng khuyên bảo đầy lo lắng.

Hạ Phong nhận lấy bát thuốc từ tay Tiểu Hàn không thèm nhìn một hơi dốc cạn rồi đặt xuống.

- Công tử người thấy đắng không ngậm một viên mứt cho dịu. __ Tiểu Hàn vội lấy chén mứt nhỏ trên bàn đưa lại gần Hạ Phong.

Chàng chỉ xua tay ý nói không cần, thấy vậy, Tiểu Hàn thắc mắc:

- Công tử người không thấy đắng sao.__ Nó thực thắc mắc thuốc đắng như vậy, mà ngày nào công tử cũng uống cạn mà không có lấy một lần nhịu mày. Chẳng lẽ công tử không thấy đắng sao?

Hạ Phong không trả lời mà chỉ lặng người giương mắt nhìn về phía cửa như đang chờ đợi điều gì đó, Tiểu Hàn không hiểu nhưng cũng không dám hỏi nữa chỉ im lặng đứng sau lưng nhìn bóng lưng tĩnh mịch mà trong lòng trào dâng một cổ cảm giác quen thuộc như bao lần Tiểu Hàn cảm thấy nhưng lại không rõ đó là cảm giác gì.

Nói đến, Tiểu Hàn năm nay 15 tuổi là do Hạ Phong cứu mang khi nó đang là ăn mày, vì dành dật đồ ăn với kẻ khác mà suýt chút nữa bị đánh chết chính lúc đó Hạ Phong đi ngang qua mà cứu về, cho nó một cuộc sống mới, cuộc sống của một con người chính vì vậy mà Tiểu Hàn luôn hết lòng biết ơn mà chăm sóc người nam nhân gây yếu này. Lúc đầu, Tiểu Hàn không biết Hạ Phong bị bệnh gì, từ bao giờ mà chỉ biết từ khi Tiểu Hàn về đây sống nam nhân này luôn gắn liền với thuốc thang đắng ngắt không có khả năng bỏ ngày nào bệnh tình rất nặng. Nhưng điều làm Tiểu Hàn lo lắng nhất là dạo gần đây không biết tại sao mà bệnh tình Hạ Phong ngày càng chuyển nặng hơn, Hạ Phong lại gầy đi thêm một vòng khiến cho thân thể trông càng thêm gầy yếu, làm cho người ta khi nhìn vào đều tự hỏi: có khi nào một trận gió nhẹ sẽ thổi bay hắn đi hay không? Còn nghiêm trọng hơn nữa là có đôi khi Hạ Phong còn ho ra máu mà số lần ngày càng tăng dù Hạ Phong có cố dấu như thế nào thì người kẻ cận Hạ Phong hàng ngày như Tiểu Hàn cũng sẽ phát hiện ra. Phần lớn thời gian Hạ Phong dùng để thất thần nhìn con tượng đất ở đầu giường không nói năng gì.

Tiểu Hàn từng muốn giúp y mời đại phu đến khám nhưng y nhất quyết không chịu, cứ chỉ nói mình không sao không cần chỉ là bệnh cũ không đáng quan tâm. Tiểu Hàn rất lo lắng không biết làm sao mới một hôm nhân lúc y đang ngủ mà mời đại phu đến khám, đạo phu lúc đó nói:

- Hẳn dạo gần đây có phải hay ho ra máu, tinh thần thất thường, lại ngủ nhiều, trong lúc ngủ đặc biệt trầm hay mê mang nói sảng, nếu không phải hẳn tự dậy thì người gọi hẳn cũng không nghe thấy không.

Tiểu Hạ ngẫm nghĩ rồi trầm trọng gật đầu.

- Vâng đúng như vậy ạ. Đạo gần đây công tử tôi rất lạ. Đại phu công tử nhà tôi.... bị bệnh gì ạ?

- Hẳn bị bệnh tim bẩm sinh, nếu chú ý tu dưỡng thì có thể sống thọ nhưng có vẻ như gần đây trong người có tâm bệnh nên bệnh tình chuyển xấu nếu cứ như thế này thì...àì.... ta cũng không biết phải làm sao. Người là người nhà của hẳn thì nên khuyên hẳn nghỉ ngơi đi không nên để chuyện không vui trong lòng mà hại thân thể. Thuốc của hẳn uống hiện nay đã rất tốt không có vấn đề gì cả người cứ sắc đều cho hẳn uống có lẽ sẽ cầm cự được. Ta đi trước.

Nói rồi, đại phu già xách hòm thuốc bước ra ngoài. Tiễn đại phu về Tiểu Hàn quay về phòng của Hạ Phong đứng trước giường Hạ Phong mà thờ người.

Bệnh tim bẩm sinh sao? Tiểu Hàn đã từng nghe người ta nói về căn bệnh này. Họ nói đây là căn bệnh có từ trong bụng mẹ từ đó theo cơ thể đứa nhỏ mà chào đời. Đa phần những đứa trẻ đó đều yếu nhược, ốm yếu, nhiều bệnh tật, lại thuốc men quanh năm rất tốn kém, khả năng chết yếu lại cao nên rất ít gia đình sau khi sinh xong đứa bé bị bệnh tim đều không nguyện ý nuôi dưỡng thường hay bỏ vào rừng hoặc ngõ hẻm nào đó, cho nó tự sinh tự diệt. Chính vì vậy mà những đứa trẻ bị bệnh tim bẩm sinh sống sót không nhiều. Vậy công tử....

Đang suy nghĩ thì bỗng nghe tiếng nói nhẹ nhàng vang lên từ trên đỉnh đầu:

-Tiểu Hàn ra mở cửa, có khách đến.

Tiểu Hàn định thần lại quả nhiên thấy nghe thấy tiếng gõ cửa trầm đục từ ngoài vọng vào. Thầm mắng mình một tiếng rồi chạy vụt ra mở cửa.

- Đến đây, đến đây._ Muộn thế này rồi không biết ai đến vào giờ này nữa._ Tiểu Hàn lầm bầm.

Kẹt.... kẹt cánh cửa được mở ra chậm rãi để lộ bóng người đứng sau cánh cửa.

- Xin hỏi ai thế.....

Tiểu Hàn cảm thấy cổ họng mình như cứng lại. Trước mặt bây giờ là một nam nhân cao thẳng toàn thân hơi thở ưu nhã phả ra hơi thở áp bức của kẻ nắm quyền mới có, đối nghịch mà lại hòa hợp lạ thường. Ngẩng đầu lên nhìn dung mạo nam nhân mà không khỏi cảm thán tuấn nham nhu hòa mà kiêu kiêu chiếc mũi cao thẳng mà dưới một chút nữa là đôi môi mỏng mím chặt. Dung mạo khiến cho mọi cô nương từ già đến trẻ phải mê đắm. Nhưng người này là ai, sao lại đến đây vào đêm hôm khuya khoắt thế này?

- Chủ nhân của người đâu?

Hoàn hồn lại, Tiểu Hàn vội trả lời:

- Công tử đang trong phòng, xin hỏi ngài là...

- Ta là bằng hữu cử công tử người. Đưa ta đến chỗ công tử người.

Nghe là bạn công tử đề phòng của Tiểu Hàn giảm một nửa, trên người nam nhân này tỏa ra loại cảm giác làm người ta tin tưởng. Lại nghĩ đến nhà mình không có gì đáng giá để bị lừa nên cơ hồ là ngay lập tức Tiểu Hạ hạ bỏ phòng ngự, ngoan ngoãn dẫn nam nhân đến phòng của Hạ Phong. Nhưng trong lòng vẫn có thắc mắc là tại sao Hắc ở đây đã 3 năm vậy mà không thấy nam nhân này đến lần nào? Tuy vậy cũng không dám hỏi.

Nam nhân nhắc chân đi theo Tiểu Hàn, vờ đi vừa nhìn cảnh vật xung quanh, dù bây giờ trời tối om, nếu không dựa vào ánh đèn lồng hai bên đường nhỏ có lẽ giờ này ngón cũng không thấy. Rốt cuộc cũng đi đến phòng Hạ Phong. Tiểu Hàn thấp giọng:

- Công tử, khách nhân đến rồi.

_ Vào đi._ Trông phòng im lặng một lát, Tiểu Hàn tưởng mình nói hơi nhỏ nên công tử không nghe thấy, đang định báo lại thì nghe thấy giọng nói ôn nhu truyền ra.

Tiểu Hàn biết điều lui ra để lại không gian cho hai người.

Tiêu Nam bước vào căn phòng, xộc vào mũi hắc đầu tiên là mùi thuốc đông y nồng nặc khiến hắc khó chịu cau mày. Lại nhìn người đang đứng, thấy y vẫn đang giữ nguyên tầm nhìn ra xa không quan tâm kẻ vừa bước vào phòng. Tiêu Nam cảm thấy tức giận. Mình đã cất công đến tận đây mà Hạ Phong còn không thấy vinh hạnh còn bày đặt không thèm nhìn hắc nữa. Nhưng cũng không dám bạo phát.

- Hạ Phong người đang nghĩ gì vậy?

- Ta chỉ đang tính xem bao lâu nữa là đến ngày người thành thân thôi. Sao vậy hôm nay lại rảnh rỗi đến thăm ta? Có việc gì vậy?

Nguyên lai là đang nghĩ về mình nha, đến đây nổi hờn giận của Tiêu Nam hoàn toàn tiêu thất không một dấu vết.

- Hạ Phong người là đang giận ta sao? Giận ta phụ người mà lấy người khác. Nhưng đó là công chúa, lại có thánh chỉ ban hôn, ta không từ chối được. Với lại.... ta phải có con nối dòng thì mới có cơ hội lên làm chủ gia tộc, kế nhiệm chức vị thừa tướng của cha ta. Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ.

- Không có người nghĩ nhiều rồi. Từ ngày ta theo người ta không còn khả năng oán hận gì cả. Người yên tâm ta sẽ không phản bội người đâu. Người biết mà. Phải không?

Lần này Hạ Phong quay lại đối diện với Tiêu Nam gương mặt tái nhợt, nơi mi tâm ẩn nổi đau thương nhằn nhằn càng làm người ta thương tiếc. Tiêu Nam ngăn chặn nổi đau xót đang tràn lên lồng ngực. Mục đích của hắc đến đây hôm nay không thể không làm nếu không tất cả những gì hắc và gia tộc làm từ trước đến nay là vô nghĩa, nghĩ vậy Tiêu Nam hạ quyết tâm nói với Hạ Phong.

- Hạ Phong người biết đây lần này ta cưới công chúa đương triều chắc chắn tả tướng để ra tay phá hoại hôn sự nếu hần mà thành công thì gia tộc ta sẽ nhận lấy hậu quả là họa sát thân. Mà mấu chốt trong kế hoạch lần này của tả tướng là đô đốc An Nam. Ta đã qua nói chuyện với An Nam rồi hần sẽ đồng ý giúp ta phá hoại âm mưu đó nhưng..... hần muốn người sang phủ hần bồi hần vài ngày. Người.....

Chưa dứt lời, Hạ Phong đã xen ngang.

- Nếu người đã bàn bạc xong kế hoạch, lại nghĩ xong đối sách rồi thì còn đến đây hỏi ta có nguyện ý hay không sao? Người thừa biết là không cần thiết mà. Không phải sao. Cứ như mọi lần phái người thông tri cho ta biết ta sẽ tự mình đi không cần đích thân người đến đây... Được, ta đi..... có điều đây sẽ là lần cuối được không? _Như hạ một quyết tâm nào đó rất lớn.

Giọng nói càng về sau càng nhỏ dần pha lẫn trong đó như có nỗi buồn tuyệt vọng làm người ta ngạt thở, cuối cùng phiến tán trong không gian hư ảo rồi biến mất không dấu vết. Tiêu Nam trầm mặc nhìn bóng dáng gầy yếu đó muốn nói gì đó xong lại thôi. Trong đôi mắt kia đã từ bao giờ không còn trong sáng nữa mà thay vào đó là sự ưu thương, mệt mỏi, ảm đạm như vậy đây. Hai người nhìn nhau một lúc lâu sau đó cũng là Tiêu Nam không chịu được sự vắng lặng mà ra về trước.

Chỉ còn lại mình Hạ Phong lẳng lặng trong phòng. Tiểu Hàn đẩy cửa bước vào nhưng người trong phòng cũng không phát hiện ra, biết mình không nên quấy rầy công tử lúc này nhưng không hiểu sao trong lòng Tiểu Hàn lại thấy bất an dường như trong phút chốc công tử như càng thêm tiêu tụy, mệt mỏi cứ như đã đi cả một quãng đường dài lê thê mà không có đích đến. Nghĩ vậy nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng.

Những ngày sau đó hai người vẫn bình thường sinh hoạt chỉ là bệnh tình của Hạ Phong ngày càng nặng thêm cả người gầy rộc đi Tiểu Hàn rất lo lắng nhưng ngoài việc chăm sóc y chu đáo hơn thì chẳng thể làm gì thêm.

Một tháng sau, sáng sớm Tiểu Hàn đến phòng Hạ Phong gọi y dậy như thường lệ nhưng gọi mãi không thấy có tiếng động mới lấy làm lạ đánh bạo mở cửa vào, nhưng trong phòng sạch sẽ lạ thường chăn gối trên giường vẫn y nguyên không xê dịch chỉ nói lên chủ nhân căn phòng cả đêm qua không ngủ. Đến bên giường, Tiểu Hàn thấy một phong thư rất dày bên cạnh là một túi bạc trên thư ghi " Thân Tiểu Hàn" vội vàng mở lá thư, bên trong chia làm 2 phần Tiểu Hàn mở phong thư mỏng ra trước đọc xong hần lặng người trong thư công tử chỉ muốn nó sau khi công tử đi thì sử dụng hay bán căn nhà này đi cũng được, sử dụng số bạc trong túi mà làm ăn buôn bán nhỏ lấy vợ sinh con, có một cuộc sống an ổn. Sau cùng là muốn hần trả ơn cứu mạng bằng cách giữ kĩ phong thư còn lại 15 ngày sau tìm cách giao lại cho con trai tể tướng là Tiêu Nam. Tiểu Hàn đó ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra công tử đi đâu? Sao người lại quen biết con trai tể tướng?..... Hàng trăm câu hỏi không lời giải đáp nhưng Tiểu Hàn tin rằng công tử sẽ quay về nên hần nhất định phải chờ công tử. Hần sẽ ở đây chờ công tử về.

2. Chương 2

P phủ đô đốc An Nam, Hạ Phong bước xuống kiệu ngẩng đầu nhìn tòa phủ đệ khang trang, tráng lệ trước mắt mà tự hỏi không biết nơi đây chôn bao mồ hôi xương máu của dân chúng bị bóc lột mà tạo thành. Bỗng một gia nhân trong phủ vội bước ra.

- Ngài là công tử Hạ Phong, chủ nhân đợi ngài đã lâu mời vào trong.

- Dẫn đường đi.

Đi qua hàng loạt các hành lang khúc khuỷu lại bằng qua một hoa viên rộng lớn cảnh dọc đường phi thường mỹ lệ trăm hoa khoe sắc nhưng Hạ Phong không có tâm tình nhìn ngắm mà chỉ chăm chăm đi theo hạ nhân đến phòng khách.

- Hạ công tử đến rồi. Mời ngài.

Trong phòng có năm nam tử, một người mặc áo xám gầy như que củi trong đôi mắt có sự gian trá không thể nào che dấu, còn có một cặp song sinh tầm 30 tuổi béo núc ních cả người toàn thịt trụ trên đôi chân ngắn cùn cùn trông thật buồn cười, một người đáng vẻ tầm thường ném vào trong một đám người cũng không thể nào nhận ra nhưng toàn thân lại tỏa ra sự hèn mọn nhìn ra là loại người chuyên bợ đỡ kẻ khác. Ngoài ra không thể nói đến đô đốc An Nam đang bệ ngể ngồi trên ghế chủ tọa đang dùng con mắt hau háu nhìn Hạ Phong đang bước vào căn phòng. Đến cửa phòng Hạ Phong giương mắt nhìn quanh một lượt đều không nhận ra ai ngoài đô đốc An Nam nhưng tất cả đều có điểm chung là trong đôi mắt lộ rõ sự dâm tà. Hạ Phong nhíu mày rồi bước vào phòng.

- Hạ Phong tham kiến các vị đại nhân.

Nói rồi khụy xuống hành lễ. Đô đốc vội xuống khỏi ghế chủ tọa muốn nâng Hạ Phong lên nhưng lại bị Hạ Phong không dấu vết né tránh. Đô đốc An Nam không tức giận mà chỉ cười mời Hạ Phong ngồi. Rồi kêu hạ nhân

- Người đầu dâng trà cho Hạ công tử.

- Chẳng hay hôm nay đô đốc cho mời Hạ Phong đến quý phủ là có chuyện gì.- Hạ Phong không mặn không nhạt hỏi

- Chả là ta từ lâu đã ngưỡng mộ danh tiếng của Hạ công tử phong tư trác tuyệt, tài hoa hơn người nên muốn công tử đến phủ vài hôm cùng các vị bằng hữu tốt luận bàn một phen cho mở mang thôi mà.- An Nam cười lớn trả lời

- Vừa vặn hôm nay trong phủ có một yến tiệc nhỏ mong công tử sẽ ở lại cùng chung vui, ta sẽ sai người sắp xếp cho, công tử mong rằng tối nay sẽ gặp được công tử.

Nói rồi, dẫn người rời đi. Sau đó Hạ Phong được một gia nhân dẫn đến nơi nghỉ ngơi. Trong phòng trang trí tinh xảo khéo léo, toàn bộ rèm cửa màu xanh lam nhạt tạo cảm giác thoải mái trong cùng kê một chiếc giường gỗ khắc hoa văn sống động giá trị xa xỉ, quanh phòng là các kệ gỗ, tủ đồ đặt vài món đồ cổ trang trí cả phòng là mùi hương đàn nàn nhạt.

Bỗng một cơn đau nhức truyền tới làm Hạ Phong lão đảo trước mắt mờ ảo, vội vàng bám vào bậc cửa Hạ Phong khó khăn đi đến bên giường. Cúi đầu chịu cơn đau qua đi thì sợi dây trên cổ rơi ra. Như nhìn thấy cộng cổ cứu mạng Hạ Phong gồng mình nắm chặt miếng ngọc đầu sợi dây nhưng lại tựa như không dám nắm quá mạnh sợ nó không chịu được nhưng miếng ngọc bội đó dù người ngu dốt ra sao chỉ cần nhìn là có thể biết đó là một viên ngọc thượng hạng dù có chịu lực lớn hơn nữa cũng không hề gì cả.

Một lúc sau cơn đau tán dần Hạ Phong dần lấy lại ý thức thì thấy trong tay có vật cứng, đưa lên nhìn Hạ Phong cười chua xót nước mắt bỗng không kiềm chế được mà lặng lẽ lăn dài trên gò má. Miếng ngọc này đã được người đó đeo cho y từ khi y có cái tên này đến nay y vẫn luyện tiếu không có gỡ xuống dù chịu bao khuất nhục, bao cay đắng y vẫn không tháo nó xuống mà luôn đặt nó vào trong tầng tam y để nó kề cận vào da thịt mà ủ ấm nó bằng chính bản thân u sớ nếu như nó không còn hơi ấm, thì y cũng không còn gì trong lòng người đó cả, đành làm ấm nó rồi xua đi cái lạnh lẽo trong con tim mà thôi.

Ngày y gặp hắn có lẽ là ngày y hạnh phúc nhất có lẽ phải kể đến lúc mà y bị chính cha đẻ của mình đem đi bán. Ông là một kẻ nát rượu lại còn mê cờ bạc nên đã bán hết đồ đạc trong nhà rồi tiêu xài hết vào đó mẹ y vì không chịu nổi mà đi theo kẻ khác bỏ lại y cùng người cha nát rượu. Mẹ y đi ông ta đánh đập ngày càng nhiều có lần bệnh tim tái phát lại bị ông ta đánh đập không thương tiếc xứt mất cái mạng nhỏ may là được những người hàng xóm thấy đáng thương nên cứu giúp. Nhưng đâu được mãi sau cùng y vẫn bị người cha đó bán đi. Giờ nghĩ lại Hạ Phong thấy cũng phần nào cảm ơn cha mình vì ông đã giúp y gặp được Tiêu Nam người mà cả đời y không thể buông. Để đề phòng Hạ Phong trốn cha y đã nhốt y vào trong một chiếc lồng sắt thiêu mà ông ta nhốt ở đâu đó. Không biết mình sẽ ra sao Hạ Phong lặng lẽ khóc đang khóc hết nước mắt thì nghe thấy.

- Nam hài này bao nhiêu? Ta mua.

Ngẩng đầu lên nhìn người vừa lên tiếng Hạ Phong chủ thấy trước mắt mình như tỏa sáng. Giọng nói phát ra từ một đứa trẻ có vẻ lớn tuổi hơn hắn nhưng toàn thân là vẻ cao quý. Đứa trẻ mặc áo màu lục thượng hạng, tóc được cột cao sau đầu bằng một mảnh lụa vàng óng. Lại nhìn bản thân Hạ Phong thấy thật xấu

hổ cả người bản không chịu nổi, quần áo rách rưới chấp vá lỗ chỗ, đầu tóc bết lại một chỗ không thể hình dung lúc đó y chật vật như thế nào. Tự giác thu nhỏ sự tồn tại của bản thân nhưng bàn tay bỗng ấm áp hoàn hồn lại mới thấy tay mình đang được bao bọc trong một bàn tay khác, trắng nõn mềm mại ngẩng lên chỉ thấy nam hài đang nhìn mình rồi cười vui vẻ hỏi:

- Người tên là gì?

- Người ta gọi ta là Hạ vì ta sinh vào mùa hạ. Hạ Phong cẩn thận đáp lời.

- Hả, cha mẹ người không đặt tên cho người sao? Tên gì lại là Hạ.

Tiêu Nam quay đầu lại hỏi nhưng chỉ thấy nam hài đằng sau như nghĩ đến chuyện thương tâm mà mày cau chặt lại mặt trắng bệch

- Thôi vậy, từ nay người tên là Hạ Phong đi.

Hạ Phong kinh hãi y đã có tên của bản thân rồi, cái tên của riêng y. Niềm vui ập đến làm Hạ Phong không tiêu hóa nổi chỉ thần thờ bị Tiêu Nam dẫn đến một tòa phủ lớn ghi “Tể tướng phủ” lần này Hạ Phong đỡ thật rồi. Đang nghĩ lại bị lôi đi dọc đường bao ánh mắt tò mò, khinh bỉ không lọt nổi vào trí não đang dừng hoạt động của Hạ Phong, lúc y tỉnh dậy là lúc mà y đang bị lột quần áo mà bên cạnh là một đám người vây quanh. Hét lên như bị thần kinh Hạ Phong dùng hết sức chín trâu hai hổ đuổi bọn họ ra ngoài rồi đổ bưng cả người tự tắm giặt. Mặc xong quần áo người hầu để lại, bước ra Hạ Phong được một người đưa đến một căn phòng khác. Trên ghế là nam hài vừa nãy lúc này hắn đã thay một bộ quần áo trắng tinh làm người ta thấy thanh tịnh, thoải mái, mái tóc ướt buông thả sau lưng.

- Ta sẽ cho người đưa người đi học tập, làm cho tốt rồi sẽ trở thành thư đồng của ta. Nhưng không phải một mình người còn vài người khác nữa cũng sẽ học cung, tự người hãy cố gắng nếu không được thì ta không cần kẻ vô dụng. Hiểu chứ?

- Vâng ạ.- Hạ Phong hồ đồ gật đầu.

- Đi đi ta sẽ bảo hạ nhân an bài cho người.

Từ đó cuộc đời Hạ Phong bước sang một trang mới lúc đó Hạ Phong 8 tuổi, Tiêu Nam 10 tuổi. Hai cuộc đời, hai số phận xoắn xuýt lại với nhau đâu là lối thoát?

3. Chương 3

Đang ngẩn ngơ, bỗng có tiếng gõ cửa theo sau đó là tiếng gọi của nha hoàn.

- Công tử, chủ nhân mời công tử đến đại sảnh dùng bữa.

- Ta đã biết.

Tự buộc bản thân thoát ly ra khỏi những kí ức đó, Hạ Phong khom người mặc quần áo chỉnh tề rồi theo sau nha hoàn tiến ra đại sảnh. Bước vào trong, xộc vào mũi chàng mùi son phấn nồng nặc, Hạ Phong bắt giác cau mày nhưng không nói gì yên lặng quan sát bao quát cả đại sảnh rộng lớn. Trong đó có khoảng hơn mười thiếu nữ khí chất khác nhau, muôn màu muôn vẻ, nhưng tất cả đều có chung một đặc điểm đó là ăn mặc hết sức hở hang, người nào người đó cũng đang dán lên người đàn ông bên cạnh, dùng cơ thể và giọng nói ngọt ngào, nũng nịu để thu hút sự chú ý của họ. Thậm chí còn có cô gái đang ngang nhiên cởi quần áo trước bao ánh nhìn mà cô ta không mấy may để ý chứng tỏ đây đã là điều quen thuộc. Nhất thời trong đại sảnh tràn ngập mùi dâm mỹ, khiếm nhã. Hạ Phong bước vào cả đại sảnh đang ồn ào náo nhiệt bỗng yên tĩnh lạ thường, không ai dám lên tiếng tất cả đều bản thân nhìn chăm chú người đang tiến vào đại sảnh. Người con trai với tư thế ung dung, điềm tĩnh bước vào làm người ta không thể rời mắt trên người mặc áo bào xanh nhạt làm tôn lên khí chất điềm tĩnh đậm bạc. Cả thân người gầy yếu làm người ta thương tiếc nhưng tất cả cũng chỉ dám nói thầm trong lòng vì chủ nhân của nó cũng có một khí thế không kém các bậc anh hùng khỏe mạnh sự yếu đuối giấu thật sâu trong đôi mắt. Hạ Phong nhận thấy tất cả mọi ánh mắt đều

dồn về mình trong có khinh bỉ, coi thường, tò mò và ghen tị. Cười nhạt cho qua chàng không để ý đến chỉ là bao lâu chàng vẫn không hiểu nổi họ ghen tị gì ở mình, hay họ cho rằng mình cũng giống họ: là một kĩ nữ thấp hèn nhưng lại có con trai thừa tướng chống lưng cho nên luôn luôn gặp được các quan to, chức lớn, có giá hơn họ. Thật nực cười, họ đâu có hiểu..... Chàng cũng đâu có muốn chàng chỉ mong có cuộc sống an ổn với người mình yêu mà thôi, không giàu sang, không quyền phú nhưng từ ba năm trước khi lần đầu tiên Tiêu Nam đưa chàng cho một quan lại ở trong triều để lấy được yêu cầu của mình. Thì tất cả mộng ảo trong mơ của chàng đều tan thành cát bụi. Ban đầu chàng còn cố vớt loại các hạt cát nhỏ ly ti đó chỉ mong chắp vá lại được giấc mộng, lấy lại được hy vọng nhưng rồi việc đó lại tiếp diễn cho đến lần thứ hai rồi lại thứ ba..... thì chàng không màng nữa rồi, chỉ còn biết đứng từ xa nhìn từng hạt cát nhỏ bay vào trong vô vọng cũng không níu lại nữa.

Vào chỗ đã được sắp xếp từ trước giường mắt lên nhìn đại sảnh đã chờ lại bình thường, náo nhiệt.

- Hạ công tử có gì không hài lòng xin đừng chê trách điều kiện ở đây không thể bằng ở phủ Tể tướng được.
- Không có gì, mong đô đốc an tâm.

Dứt lời tự mình nâng lên một chén rượu uống sạch.

- Được lắm ta xin kính công tử một ly.

An Nam cười lớn rồi dốc sạch chén rượu, thấy vậy mọi người cũng đồng loạt nâng chén. Bữa tiệc cứ như vậy mà diễn ra cho đến đêm, Hạ Phong ngồi trong bữa tiệc tự chuốc say bản thân bởi vì chàng biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi hết bữa tiệc này. Sau cùng tiệc cũng tàn.

Hạ Phong nửa say nửa tỉnh được hạ nhân dìu vào phòng. Trong lúc tỉnh táo nhất thời Hạ Phong thấy một căn phòng xa hoa tráng lệ hơn căn phòng cũ lúc mình vừa đến, các đồ vật tinh xảo đắt tiền nhưng tất cả tổ hợp lại dung tục, thô bỉ không chịu được. Như thể chủ nhân căn phòng chỉ muốn phô ra sự giàu có của bản thân mà xem nhẹ cái khác. Cửa mở ra, có năm người đàn ông bước vào, nếu Hạ Phong nhìn thấy sẽ nhận ra đây là năm người đàn ông chàng gặp khi chàng mới vào phủ. Năm người ngồi trên ghế bắt đầu nói chuyện.

- Mẹ nó, đợi bao lâu rồi bây giờ mới được dùng. Không biết hương vị của hân như thế nào lão tử muốn lắm rồi.
- Từ từ đã thuốc còn chưa ngấm đâu đợi thêm lúc nữa khi đó mới sướng chứ
- Không biết lúc hân lên giường với Tiêu Nam thì sao nhỉ. Chỉ nghĩ thôi đã hưng phấn rồi.
- Người điên sao, nghĩ gì mà bảo Tiêu Nam lên giường với tên kĩ nữ như Hạ Phong chứ. Tiêu Nam là ai? Hân là con trai tể tướng đó. Ở với Hạ Phong thôi cũng đã thấy bẩn rồi sao còn có thể cùng hân chứ.
- Phải vậy đó, thế nên chúng ta mới có lộc ăn.
- Ừm Hạ Phong đã qua tay bao nhiêu người rồi Tiêu Nam sao để ý đến hân chứ. Chúng ta thoải mái thôi.
- Đúng đó, đúng đó,

.....

Những lời ban đầu của chúng làm Hạ Phong sợ hãi thì những câu nói đáng sau là hàng vạn con dao xuyên qua tim chàng. Dẫu biết chúng nói đúng nhưng chàng vẫn không thôi đau khổ. Những lời như vậy đã bao đêm chàng tự nói với mình cũng tự khuyên bản thân thôi đi những ảo tưởng nhưng bây giờ lại có người không ngần ngại đem những vết thương đó phơi bày ra không còn lại chút gì. Giống như những cái đèn tối xấu xa nhất bị phản xét dưới ánh sáng mặt trời để rồi nhận lấy hình phạt là tan thành tro bụi. Càng nghĩ chàng càng thấy đau khổ không sao tả siết quen thuộc òa vào tim mà chàng thì vẫn như mọi lần không sao ngăn chặn chúng lại được, chỉ có thể trở mặt nhìn chúng tàn phá mọi góc ngách trong tâm hồn.

Năm người ngồi ở bàn có vẻ đã nói xong câu chuyện và chuẩn bị tiến về phía Hạ Phong. Có kẻ vội vã đến nỗi vừa đi vừa lật quần áo. Chúng vội vã nhảy ào lên giường. Hạ Phong lúc bấy giờ mới hoàn hồn hoảng sợ giãy giụa.

- Các người làm gì vậy tại sao lại.....

- Ha ha..... câu hỏi ngu ngốc gì vậy chẳng phải người đã biết câu trả lời rồi sao. Hay Tiêu Nam không có nói với người.

- Ngoan ngoan đi rồi người sẽ được tận hưởng.

- Không không được..... không thể được.....các người buông ta...ta.....ta phải đi hỏi hần..... hần sẽ không..... sẽ không như vậy đâu.

Hạ Phong tuyệt vọng lắm lắm. Chàng không tin..... không tin đâu..... làm sao có thể như vậy được. Tiêu Nam không thể nào nhẫn tâm như vậy được hần có thể chỉ một chút..... một mảnh nhỏ thôi..... thương ta chứ? Không...không...ngay từ đầu đã không có gì rồi Hạ Phong ta cứ tưởng từ đêm đó ta đã không còn ảo tưởng gì với hần rồi, vậy mà.....vẫn không được sao? Tiêu Nam.....Tiêu Nam..... Nam ta sắp tuyệt vọng thật rồi, thì ra sự mạnh mẽ của ta không như ta tưởng tượng. Ta.....đã sai sao? Sai khi yêu người sao? Để mà bây giờ ta không còn gì cả.

Quần áo Hạ Phong thô bạo bị xé rách nhưng chàng vẫn không hề phản ứng gì như là con người đó chỉ còn lại thân xác vô chi còn linh hồn mãi theo đuổi dòng suy nghĩ đau đớn của riêng bản thân.

Từng bàn tay nhơ nhớp, kinh tởm chạm lên da chàng xúc xạo tìm kiếm thứ chúng muốn. Hạ Phong từ lâu đã không còn phản kháng bọn chúng lại càng thêm càng rõ. Tiếng cười của chúng vang vọng mãi trong tâm trí Hạ Phong như kinh thường giấc mộng ngu ngốc của chàng. Tối hôm đó, là ác mộng cả đời cả Hạ Phong hi vọng tan biến, thân xác bị chà đạp nặng nề hết lần này đến lần khác. Cuối cùng thì chàng cũng không giữ lại được bất kì cái gì... mà thôi chàng cũng không muốn giữ nữa dù có giữ được thì ai.... sẽ trân trọng điều đó đây. Vậy thì liều mạng giữ lại điều vô ích đó là gì nữa. Buông...

4. Chương 4

Dày vò cả đêm, khi tỉnh dậy Hạ Phong thấy mình đã được chuyển sang một căn phòng khác. Nhìn quanh thấy năm kẻ kia không còn ở đây nữa, cũng không có hạ nhân nào. Không muốn làm phiền người khác chàng tự mình lê đi cơ thể đau nhức từng khớp xương như muốn gãy ra đau không tả nổi. Cuối cùng cũng đến được bàn trà, bỗng ở ngực trái nhói lên Hạ Phong loạng choạng va vào bàn trà mà ngã ra đất, nước trà bắn tung tóe chén, siêu vỡ tan tành. Cơn đau ở ngực trái vẫn không giảm mà còn tăng thêm từng lần nhói lên từng hồi như mũi khoan càng thêm sâu vào trái tim đã không toàn vẹn đó.

Hạ Phong dựa vào mặt bàn bị đổ mà chịu đựng cơn đau qua đi.

- Hạ công tử người không sao chứ?

Vài hạ nhân vội vã chạy vào đỡ Hạ Phong về giường. Kẻ đi lấy nước mới, kẻ nhanh nhẹn dọn đồng đồ vỡ. Sau một thời gian ngắn căn phòng cũng quay lại nguyên trạng ban đầu. Nhìn cảnh đó Hạ Phong chỉ biết cười ái ngại với bọn hạ nhân. Khi tất cả đã ra ngoài chàng chợt nghĩ đến đã hai hôm nay chàng không dùng thuốc chắc bệnh tình không thể khống chế được như lúc này. Có lẽ thời gian cũng sắp đến rồi đi.

Trời hôm nay khá tốt nên Hạ Phong quyết định ra hoa viên đi dạo. Đến hoa viên, Ngắm nhìn những bông hoa khoe sắc nhưng không hiểu sao Hạ Phong thấy chúng như đang đau khổ cho sự héo tàn của bản thân. Đang chuẩn bị quay lại bỗng chàng nghe thấy tiếng nói quen thuộc trong những giấc mơ

- Việc ta nhờ người đã đến đâu rồi? _ Giọng nói của Tiêu Nam vẫn trầm ấm dịu dàng.

- Đại nhân cứ an tâm mọi việc đã chu toàn cả rồi chỉ còn đợi hành động nữa mà thôi. _ Đô đốc An Nam nịnh nọt trả lời

-Vậy mọi việc nhờ người, xong việc người sẽ có thưởng xứng đáng. Còn hần.....

- Hạ công tử tốt lắm, mà đại nhân công nhận hần ta quả là cực phẩm qua bao nhiêu người như vậy mà vẫn.....hì hì.....hôm qua một mình hần với năm người tiểu nhân mà vẫn trụ được. _ An Nam cười khả ố.

- Có thể xong việc này đại nhân ban hân hân cho tiểu nhân được không? — An Nam thăm dò hỏi Tiêu Nam
.....Được, chỉ cần người làm xong tốt việc này thì ta sẽ thưởng hân cho người. — Tiêu Nam thoáng ngập
ngừng cuối cùng cũng đồng ý.

.....

Tiếng nói ngày càng nhỏ dần rồi cuối cùng cũng biến mất. Hạ Phong không nhớ làm sao mà mình trở về phòng được nữa. Chàng cứ đắm mình mãi trong những dòng suy nghĩ miên man về bản thân, về lời nói ban nãy của Tiêu Nam với An Nam..... nhiều lắm chàng không phân biệt nổi nữa. Rồi bỗng dưng chàng muốn cười lớn nhưng lại thôi vì cười với chàng đã là một điều quá xa xỉ cho bệnh tim đang ẩn trong người và cả cái cơ thể dơ bẩn này.

Cuộc sống gần đây của Hạ Phong gần đây cũng coi là tạm ổn nếu như có thể bỏ qua việc hàng đêm chàng phải theo những tên cầm thú đó, thời gian ngủ ban ngày của chàng ngày càng tăng lên có hôm chàng ngủ quên bữa hạ nhân gọi mà chàng không chịu tỉnh bọn họ sợ đến nỗi phải gọi đại phu. May đại phu chỉ nói Hạ Phong ngủ quá trầm đường như không có sự phản ứng với bên ngoài. Nghe vậy mọi người đều thở phào vì Hạ Phong mà ra sao thì cái đầu của họ chắc sẽ không giữ được nữa. Còn Hạ Phong chỉ ngồi tựa vào thành giường thờ ơ nhìn tất cả mọi việc diễn ra. Hạ Phong chỉ nghĩ được là bao giờ họ mới đi hết để chàng tiếp tục ngủ, thật mệt quá.

Cuối cùng căn phòng cũng yên tĩnh, Hạ Phong lại tiếp tục chìm vào giấc giấc ngủ của bản thân. Trong mơ tất cả đều nhuộm màu đen, tối mịt không một chút ánh sáng, nhưng Hạ Phong lại thích nơi đây vô cùng, có lẽ là do nơi đây giúp cậu che giấu bản thân tuy đen mù nhưng lại phù hợp với Hạ Phong nó làm chàng có cảm giác an toàn hơn ai hết không ai tổn thương chàng, không ai làm chàng đau... tất cả thật tĩnh lặng.

Phủ tử tướng, Tiêu Nam đi đi lại lại lần thứ N trong ngày trong suy nghĩ tránh gặp hình bóng Hạ Phong dẫu có muốn xua đi cũng không được. Những ký ức đã cũ lại ùa về. Ngày đầu tiên Tiêu Nam gặp Hạ Phong đơn thuần chỉ là đứa trẻ tò mò với một món đồ chơi khác hoàn toàn với mình. Nghèo đói, rách nát là những gì mà Tiêu Nam thấy ở Hạ Phong. Mua Hạ Phong về cũng giống như mua một con búp bê sống vậy và đơn giản là giá của nó chẳng là bao vậy nên Tiêu Nam vung tay mua Hạ Phong về. Cái tên Hạ Phong cũng là do Tiêu Nam đặt cho con búp bê sống đó. Cha Tiêu Nam thường nói: kẻ lợi hại nhất là phải biết che dấu tâm tình của bản thân, biết lợi dụng mọi thứ để tạo thành ưu điểm cho mình. Điều đó đã ăn sâu vào trong máu hân. Cho nên dù chán ghét Hạ Phong thế nào thì hân vẫn có thể bày ra bộ mặt ôn hòa, dễ mến. Tiêu Nam cũng không hiểu tại sao hân không thích Hạ Phong mà lại chấp nhận cho Hạ Phong ở bên cạnh mình thậm chí là còn cho hân làm thư đồng của bản thân. Nhiều lần muốn đuổi Hạ Phong đi nhưng chỉ cần nghĩ đến việc hân sẽ rời khỏi bản thân mình thì lại khó chịu không tả nổi, vậy nên Tiêu Nam mặc kệ vẫn giữ Hạ Phong ở bên người.

Theo năm tháng qua đi, Hạ Phong ngày càng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều lắm, ít nhất là hơn so với lần đầu Tiêu Nam gặp Hạ Phong. Khuôn mặt trở nên sắc sảo, thon gọn, nước da trắng nhợt chắc là do căn bệnh đó, mắt cân đối long lanh như hồ nước mùa hè được ánh nắng chiếu vào, cái mũi cao thẳng, lại nhỏ nhắn vừa vặn với khuôn mặt, đôi môi mỏng lúc nào cũng nhỉnh lên như đang mỉm cười với tất cả. Tất cả Tiêu Nam đều nhớ rất rõ. Những lần hân lười biếng bị phu tử bắt chép phạt thì hơn phân nửa đều là Hạ Phong chép giùm; Tiêu Nam nghịch ngợm làm hỏng cây hoa tổ ngoại yêu thích nhất cũng là Hạ Phong thay hân nhận lỗi và chịu phạt, còn hân thì được cha mẹ cưng chiều cho ăn những món ngon, mặc đồ ấm.... còn Hạ Phong bị chịu phạt quỳ cả ngày ngoài trời không ai để ý nếu không phải có một hạ nhân lười biếng đi đường tắt qua đó thì phỏng chừng Hạ Phong chết vì suy kiệt cũng không ai biết.

Từng cái, từng cái lao vào tâm trí Tiêu Nam làm đầu hân đau nhói. Cảm giác mãnh liệt nhất là khi mà hân nghĩ đến việc sau khi phá hoại được âm mưu của tả tướng thì Hạ Phong sẽ phải đi theo An Nam thật sao? Hân sẽ không ở đây nữa, không còn ở nơi mà mình có thể nhìn đến được nữa. Làm sao đây hân sẽ đi, nhưng đi đâu? Nơi của hân là bên cạnh mình nơi mình có thể với tay tới chứ đâu phải ở đó? Hạ Phong không cần Tiêu Nam nữa sao?

Cố gắng dần xuống những suy nghĩ bất thường của bản thân. Tiêu Nam buộc mình phải nghĩ cho kế hoạch bao năm nay của mình và cha để lật đổ tả tướng nếu không thành công thì cả gia tộc sẽ không thể thoát thân, tiền bạc, tài phú sẽ không còn. Nên Tiêu Nam chỉ có thể tự nhủ cùng lắm

là sau khi thành công thì hấn lật mặt với An Nam đón Hạ Phong về rồi sau đó cho hấn cuộc sống sung sướng và rồi Hạ Phong cũng sẽ quay trở lại nơi vốn có: tiểu viện nhỏ nơi mà Tiêu Nam có thể đến khi hấn muốn mà cũng không cần lo lắng Hạ Phong sẽ bỏ đi. Tất cả sẽ như ban đầu, như điều hấn muốn.

5. Chương 5

Cứ như vậy thời gian thấm thoát trôi qua, đã bảy ngày kể từ ngày Hạ Phong đến phủ Đô đốc An Nam, hôm nay Hạ Phong được người của Tiêu Nam đón về tiểu viện nhỏ. Nơi đó bây giờ trống không một bóng người có lẽ Tiểu Hàn đã đi rồi. Nhưng Hạ Phong nào đâu biết Tiểu Hàn do lúc Tiêu Nam đến đã vô chộc giận hấn mà bị đánh đuổi đi.

Yên lặng ngồi lên cái ghế bên cửa sổ mà mình thích nhất Hạ Phong cảm thấy quen thuộc khó nói đây là lần đầu tiên kể từ khi hấn chấp nhận làm món hàng trao đổi của Tiêu Nam với các quan lại khác mà xa nơi đây lâu như vậy. Có lẽ kế hoạch lần này thật sự quan trọng với Tiêu Nam. Có lẽ..... việc của chàng cũng sắp hoàn thành. Có lẽ thời gian chàng ở đây cũng không lâu nữa. Đi đâu đây..... à đúng rồi.... có lẽ mình nên đến thử Giang Nam. Ở nơi đó mọi người bảo rất đẹp từ nhỏ đến lớn mình chưa hề ra khỏi Kinh đô có lẽ nên đi thử xem sao. Ít nhất thì trước khi chết cũng có thể nhìn cảnh đẹp nhân gian. Không biết Tiểu Hàn có quay lại không kể ra không có nó thì cũng hơi bất tiện chàng càng ngày càng mệt mỏi có lẽ không thể tự mình đi đến đó được. Suy nghĩ miên man Hạ Phong dần chìm vào trong giấc ngủ.

Hạ Phong ngủ liền một mạch tới tối, tỉnh dậy do cái bụng đang biểu tình. Mở mắt ra, thì nhìn thấy bên giường một bóng đen cao lớn đang lẳng lẳng đứng đó từ bao giờ. Bóng dáng quen thuộc đó Hạ Phong không thể nào quên nó đã in đậm vào tâm trí chàng từ rất lâu cố điều bây giờ bóng dáng đó đã không làm chàng xao động như trước đó nữa mà chỉ mang lại cho chàng sự lạnh lẽo không thể xóa nhòa. Bóng người đó chậm rãi quay lại tầm mắt đối phương nhìn thẳng vào Hạ Phong.

— Người đã ngủ rất lâu rồi ta gọi mãi mà người cũng không tỉnh dậy. Mệt lắm sao? — Tiêu Nam ân cần quan tâm hỏi thăm

— Không có gì, chỉ là dạo gần đây về đêm hơi mệt nên cần ngủ bù mà thôi. — Hạ Phong cố ý chỉ mờ ám trả lời

Hạ Phong cũng không biết tại sao mình lại cố ý nói như vậy nữa. Để nhận sự thương hại của hấn ư? Hay là phát tiết nỗi đau trong lòng? Hạ Phong chỉ còn biết tự cười khổ.

Tiêu Nam sững sốt, tại sao Hạ Phong.Lại nói như vậy hấn đang oán hận mình sao? Hay là đang muốn khiêu khích mình? Không thể nào, mọi việc đều là do Hạ Phong tự nguyện mà, Hạ Phong không thể nào trách mình được. Mình chỉ làm theo ý muốn của hấn thôi mà. Với lại kế hoạch đã thành công rồi hôm nay hấn đến đây là để thông báo cho Hạ Phong biết hôm nay trên triều cha hấn là tể tướng đã lời ra các bằng chứng phạm tội của thừa tướng làm ông ta suýt mất đầu nhưng hoàng thượng lại nể tình thừa tướng là nguyên lão hai triều mà chỉ bắt đầy ra biên ải. Từ nay ở kinh không ai còn đối chọi với phủ tể tướng nữa. Bây giờ Hạ Phong sẽ không phải làm vật trao đổi nữa mà có thể an nhàn ở bên cạnh hấn. Không rời đi đâu cả. Mà có thể sau khi hấn cưới công chúa được vài năm thì quang minh chính đại đón Hạ Phong về làm thiếp dù sao thì bây giờ nam phong cũng thịnh hành. Đúng vậy, Hạ Phong sẽ hài lòng và vui vẻ như ban đầu.

Cả hai người đều theo đuổi những suy tư riêng của bản thân, cuối cùng vẫn là Hạ Phong mở miệng trước

— Tiêu Nam, ta..... đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình rồi phải không? Có thể thả cho ta đi được không? Ta muốn đến Giang Nam thăm thú một lần xem sao? — Hạ Phong dò xét lại thêm vài phần mong mỗi ngược lên.

— Cái gì? Người muốn đi đâu? Muốn rời xa ta sao, đừng có mơ. Nếu không phải có ta người đã chết ở xó xĩnh nào rồi, sao còn ngồi đây dám đặt điều với ta. Bao năm người ăn không, mặc không của nhà ta mà định cứ như vậy phải mộng bỏ đi sao. Hạ Phong người cũng không tự xem lại bản thân mình đi cái cơ thể dơ bẩn của người mà cũng muốn đến Giang Nam. Một nơi tốt lành như vậy có thêm người chỉ làm ô uế

mảnh đất đó thôi! — Tiêu Nam nghe xong lời của Hạ Phong mà phát điên. Bao nhiêu suy tính cho hần và Hạ Phong cứ như vậy người kia không biết thì thôi lại còn muốn đi. Không kịp suy nghĩ mà cứ như vậy rống ra với Hạ Phong.

— A.....A.....A..... thế sao, thì ra trong suy nghĩ của người ta lại.....đáng ghê tởm đến vậy! — Giọng Hạ Phong run rẩy như sắp khóc, khuôn mặt đỏ bừng, yết hầu lên xuống mãi mới nói được thành lời.

Đau quá, tim ta đau quá, ai cứu ta với, cứu ta.....thật sự đau lắm.

Hạ phong cứ nghĩ rằng mình đã biết trước rồi thì khi gặp sẽ không đến nỗi nào nhưng Hạ Phong sai rồi chàng đánh giá quá cao sức chịu đựng của bản thân, lại xem nhẹ vị thế của Tiêu Nam trong lòng chàng. Để hôm nay nhận lấy trái đắng mà vẫn phải nuốt vào tim.

— Hạ Phong..... ta...ta...không..... — Tiêu Nam hối hận rồi hần biết mình sai thật rồi. Khuôn mặt đau đớn khổ sở của Hạ Phong như một chùy đập mạnh vào thần kinh hần. Tiêu Nam vội vàng muốn giải thích.

— Tiêu đại nhân, mời người về đi. Tiểu nhân sẽ không đi đâu. Tiểu nhân mệt rồi mong đại nhân lượng thứ.
— Sắc mặt Hạ Phong tái xanh nhưng vẫn cố ra vẻ điềm tĩnh đối mặt với Tiêu Nam. Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Phong gọi Tiêu Nam là Tiêu đại nhân.

Tiêu Nam còn muốn nói gì đó nhưng lại bị câu Tiêu đại nhân làm mất hứng, bèn hừ một tiếng phẩy tay áo ra ra về. Trước khi về còn đá mạnh vào cánh cửa một cái rầm.

Bóng Tiêu Nam vừa khuất, thì Hạ Phong ngồi trên ghế bồng ho dữ dội một tiếng ho thoát ra là một búng máu nhiễm đỏ cả sàn nhà. Hạ Phong nghĩ có lẽ đây là lần phát bệnh nghiêm trọng nhất của hần từ trước đến nay. Chắc cũng sắp không được.

Không có Tiểu Hân, lại đang đau đớn không chịu được Hạ Phong chỉ đành xê ghế ra chỗ khác còn bãi máu thì không làm gì cả, định đợi bao giờ đỡ hơn thì sẽ cọ bột.

Lại nghĩ về những lời của Tiêu Nam bắt giặc trên mặt chàng lúc nào đã thấm đẫm nước mắt. Cả cuộc đời Hạ Phong khóc ba lần một là khi được Tiêu Nam mua về chăm sóc, hai là lần đầu tiên Hạ Phong bị đem ra làm vật trao đổi, ba là lúc mà chàng đã sức cùng lực kiệt, không còn cái gì để mà yêu Tiêu Nam nữa.

Càng về sau bệnh tình của Hạ Phong không suy giảm mà còn tăng lên, ngày càng không ổn định. Không có người chăm sóc nên chàng tự bám vào tường xuống phòng bếp ăn tạm gì đó có khi đồ ăn đó đã hôi thiu, mốc cứ như vậy mà bữa được bữa không, thần trí lại thường xuyên không thanh tỉnh nên chỉ sau một thời gian Hạ Phong chỉ còn da bọc xương, làn da trắng bệch như xác chết, đôi mắt dần mờ đục không nhìn thấy nữa. Trong căn phòng Hạ Phong nằm sặc mùi ẩm mốc lại thoang thoảng mùi máu. Tất cả tổ hợp lại làm cho người ta buồn nôn.

Trên giường chỉ có một tấm chăn mỏng không đủ ấm, đã vậy cánh cửa mà Tiêu Nam đá lại hỏng nên căn phòng càng thêm giá lạnh. Hai ngày nay Hạ Phong ngủ sốt liên miên không tỉnh. Vẫn là giấc mơ đó nhưng nay đã có thêm một chút ánh sáng, mà Hạ Phong không còn ngồi im một chỗ nữa mà chàng luôn cảm thấy có một giọng nói luôn muốn chàng tiến về phía trước dần chàng cũng đi đến phía trước theo giọng nói.. Càng đi khung cảnh càng sáng dần lên không còn tăm tối như trước. Hạ Phong không để ý điều gì nữa mà chỉ mãi bước lên.

6. Chương 6

Hạ Phong không còn trên thế gian này nữa. Lúc chàng đi không ai ở bên cạnh, không ai biết chàng ngừng thở từ lúc nào họ chỉ biết chàng trai dịu dàng ấm áp ấy tái phát bệnh tim mà chết, chết cô đơn không một người khóc thương. Người thương chàng, coi chàng là người thân duy nhất cũng không ở bên.

Đêm hôm đó thiếu gia phủ tử tử tướng tự tay ôm chàng ra từ tiểu viện nhỏ, tự tay đưa chàng đi.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi di chuyển trên con đường mòn. Con ngựa từ từ di chuyển những bước chân chậm chạp mà sau đuôi nó là hai người tựa đầu vào nhau hết sức thân mật. Nếu có người khác ở đây chắc hẳn họ sẽ nhận ra một trong hai người là Tiêu Nam con trai phủ tể tướng người mà cả Kinh thành đang đổ xô đi tìm kiếm.

Tiêu Nam để đầu Hạ Phong dựa vào vai mình, vừa thả chậm tốc độ ngựa vừa hưởng thụ ánh nắng ấm áp bao phủ toàn thân hai người. Tiêu Nam chợt nghĩ lâu lắm rồi mới cùng Hạ Phong có khoảng thời gian yên bình như vậy. Quay đầu sang nhìn người bên cạnh, vẫn yên tĩnh lạ thường, một vài sợi tóc mai xoà xuống che khuất khuôn mặt thanh tú ấy. Tiêu Nam dịu dàng vén sợi tóc lên, bất chợt chạm vào làn da lạnh lẽo chàng lấy làm lạ.

“Nắng ấm áp như vậy sao Hạ Phong không ấm lên được chút nào vậy?? Hay tại gần đây hán không uống thuốc đầy đủ? Đúng rồi, bệnh tim của hán không tốt lắm nếu cứ như vậy hán sẽ không tốt”

Nghĩ vậy, Tiêu Nam với người vào buồng xe lấy ra tấm chăn mỏng choàng lên hai người dường như vẫn sợ chưa đủ ấm chàng để Hạ Phong nằm trong lòng mình rồi dùng chăn cuốn cả hai người lại.

“Hạ Nam, người xem Tiểu Hàn mới chỉ không chăm sóc cho người vài ngày mà người xem người người đã biến như vậy rồi. Người vẫn còn giận ta? Nhưng dù thế nào người cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình chứ? Người như vậy ta rất đau lòng, khi đến nơi ta tắm cho người nhé ”

Cả một quãng đường dài dù Tiêu Nam có nói bao nhiêu, hỏi nhiều như thế nào thì người bên cạnh vẫn thủy chung không nói một lời, cũng không gật lắc. Thấy vậy, Tiêu Nam cũng không giận, chàng vẫn dịu dàng ôm người vào lòng, vuốt ve bờ vai gầy gò, sống lưng thẳng dài. Tiêu Nam đau lòng lắm, từ bao giờ mà Hạ Phong của hán lại gầy gò, nhỏ bé như vậy?? Trong đầu thầm nghĩ khi gặp Tiểu Hàn chàng sẽ phạt nó vì không chăm sóc Hạ Phong. Vừa nghĩ vậy hán vừa nghĩ tới nay sẽ tìm quán trọ tốt nhất, có món cá Hạ Phong thích ăn nhất để tới nay Hạ Phong có thể ăn thật nhiều, có lẽ do mấy quán trước không ngon nên Hạ Nam mới không ăn mà luôn ngủ như vậy. Nếu tìm được quán ăn ngon nhất định Hạ Phong sẽ rất vui, sẽ ăn thật nhiều và luôn tay gấp cho hán như trước kia.

Tiêu Nam như chìm vào hồi ức của bản thân khi hán và Hạ Phong còn nhỏ hán luôn phải làm các loại công khóa của phụ thân giao, lúc mệt nhọc Hạ Phong sẽ đắp vai, rót nước châm trà cho hán, luôn nghĩ những điều tốt nhất cho hán và kèm theo đó là nụ cười rạng rỡ, vui tươi.

Khi lớn lên, xung quanh hán dần xuất hiện thêm các nha đầu mềm mại hán dần không nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhỏ ấy nữa. Mà khi có thấy thì trên khuôn mặt đó không còn nụ cười rạng rỡ mà chỉ còn nét cười nhẹ nhàng, thản nhiên. Nhưng Tiêu Nam không thích Hạ Phong như vậy, Hạ Phong cười với một mình hán không đủ sao, sao lại có thể dễ dàng cười với người khác như vậy? Hay hán vì muốn lấy lòng kẻ khác nên mới như vậy?

Hạ Phong lớn lên thực sự rất đẹp, chàng không đẹp kiểu phụ nữ mà có nét gì đó rất thu hút người đối diện, rất cuốn hút. Chính vì thế mà có không ít người thầm thương trộm nhớ chàng trong đó có cả nam nhân.

Bọn hán luôn “tình cờ” gặp được Hạ Phong, luôn nhìn Hạ Phong với con mắt dâm tục không chịu được. Những lúc như vậy Tiêu Nam chỉ muốn móc hai con mắt của chúng ra cho chó ăn để hả giận.

Nhưng ngày đó cũng đến, cái ngày mà cả đời Hạ Phong không thể nào quên... ngày mà Tiêu Nam đưa hán cho một tên quan lại để đổi lấy lợi cho mình. Ngày đó, dù Hạ Phong có khóc lóc van xin như thế nào thì quyết định của Tiêu Nam cũng không thay đổi, vẫn đưa hán đi, vẫn... tàn nhẫn đâm nát hán trong tuyệt vọng.

Cho đến ngày hôm nay, tình yêu của hán dành cho Tiêu Nam dần bị mài mòn theo những cuộc trao đổi lợi ích, dần dần hán học được cách tự bảo vệ bản thân trước những cuộc dày vò đó, dù có bước nửa chân vào đến cửa chết thì Hạ Phong cũng dựa vào chính bản thân mình mà bước ra. Ý muốn cuối cùng của hán chỉ là muốn ở bên Tiêu Nam lâu hơn một chút. Ấy vậy mà, đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, Tiêu Nam mà hán yêu thương cũng không bên hán, Tiểu Hàn người duy nhất trên thế gian quan tâm đến hán không chút vụ lợi cũng không ở bên. Cuối cùng, tất cả những gì Hạ Phong trân trọng, bảo vệ, những gì hán mong muốn đến cuối đời cũng chẳng thể toàn vẹn thân thể rách nát, chân tâm bị nhai nát nát. Hạ Phong rời khỏi nhân gian trong nỗi tuyệt vọng mịt mịt ai hiểu?

Ước muốn của hắn đã thành sự thật đó là được nắm tay du sơn ngoạn thủy cùng người mình yêu thể nhưng bây giờ hắn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, đôi mắt nhắm nghiền mặc cho có bất cứ chuyện gì xảy ra. Người hắn thương đã nâng niu trân trọng hắn nhưng hắn đã không còn có thể đón nhận một chút tình thương nào nữa. Có lẽ quãng thời gian tươi đẹp nhất đời Hạ Phong đó là khi còn nhỏ, có thể đùa vui, vô lo vô nghĩ cùng với Tiêu Nam. Đó là kí ức an ủi Hạ Phong trong suốt những tháng năm dài vò, tra tấn dài đằng đẳng.

Khi Tiểu Hàn và mọi người trong phủ Tế tướng tìm đến nơi thì chỉ thấy thân ảnh hai người nam nhân tựa vào nhau ngủ say sưa. Người gầy yếu được người còn lại bao bọc cẩn thận ôm trong lòng như sợ chỉ hở ra một chút người trong lòng sẽ lạnh vậy. Bức tranh ấy hài hòa lạ thường nhưng lại khiến người nhìn ghen lại trong cổ họng, không ai nói được điều gì, trong lòng họ dù gào thét bao nhiêu thì khi đến cổ mọi tiếng kêu đều không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Bọn họ đều nhận ra dù bức tranh đẹp như thế nào đi chăng nữa thì vết máu nơi miệng người nam nhân cũng tố giác toàn bộ sự thực tàn khốc. Tiểu Hàn khóc, một tiếng khóc bật ra như lan tỏa trong không gian rộng lớn, chỉ trong một chốc là không khí tang thương nồng đậm đã bao trùm đoàn người.

Hóa ra, cho dù căm ghét Tiêu Nam như thế nào thì Tiểu Hàn vẫn đúng hẹn mang lá thư đến cho Tiêu Nam. Nhưng khi đó hắn mới biết công tử hiền lành của hắn đi rồi, Tiêu Nam mang công tử đi cũng không rõ tung tích. Cả phủ Tế tướng nháo nhào đi tìm.

Tiểu Hàn kiên nhẫn đợi vài ngày, quả nhiên có người theo thông cáo của phủ Tế các đến báo hành tung Tiêu Nam linh trưởng. Mọi người vội vàng theo lời chỉ dẫn một đường theo đến Giang Nam, nỗ lực tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng đến được đây. Nhưng họ biết họ đã đến muộn một bước. Tiêu Nam cũng đã tắt thở.

Trong tiếng khóc thương đầy trời, Tiểu Hàn như nghe tiếng thở nhẹ nhàng, câu hứa mãi không xa vời của đôi lứa khi yêu, như nghe tiếng thở dài ai oán. Tất cả như mơ hồ, ảo mộng. Thế nhưng không hiểu tại sao tâm hồn Tiểu Hàn thanh thản lạ thường, dường như sâu thẳm trong tâm hồn hắn cảm thấy nhẹ nhàng, khoan khoái. Hắn chắc chắn rằng người công tử yêu đã đến bên công tử và thương hắn như khi còn sống công tử thương nhớ hắn.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-hoi>